

SZÉKESFEJÉRVÁR.

TÁRSADALMI HETILAP.

A városi és megyei hatóság, gazdasági-egylet, iskolatanács, s a tanítók és községi jegyzők egyletének

A lap ára
háshoz hordással vagy postán küldve:
Egy évre . . . . . 4 frt.
Fél évre . . . . . 2 frt.
Negyed évre . . . . . 1 frt.

Hirdetmény
a bélyegdíjon felül, minden három hasábos petisors:
Megrendelőinktől 6 — nem megrendelőinktől 8 krért
igtattatik be.

KÖZLÖNYE.

Megjelen minden vasárnap.

27. szám.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székesfejérvár” szerkesztőségének (Széchenyi-utca 164. sz.) czimzandók; — a lap ára, hirdetmények és a hirdetményi díjak **Klökner Péter** kiadó könyvkereskedésében vétetnek fel. — Nyilttérben megjelenő közlemények után három hasábos petisorsért 10 kr. fizetendő.

Bérmentelen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.

Kéziratok nem küldetnek vissza.

A színház érdekében.

Ugy értesültünk, hogy a színházépítő-részvénytársulat július hó 30-án közgyűlést fog tartani, mely alkalommal többek közt a páholyok eladásának, s a színház ünnepélyes megnyitásának ügye is szőnyegre kerül.

Meggyőződésünk szerint mindkét dolog sokkal nagyobb fontosságu, hogysem velők csak amugy könynyedén elbánni lehessen, s épen azért nem tartjuk feleslegesnek sajtó útján is kifejezést adni ama nézeteknek, melyeket ez irányban, velünk együtt igen sokan magukéivá tesznek.

Hire van, hogy a páholyoknak, ha nem is örökáron, de bizonyos hosszabb időre leendő eladása a választmány legnagyobb részének elhatározott szándoka, mely állítólagosan kényszerű szándok ama körülményben leli indokát, hogy ekép a színházra még mindig súlyosan nehezedő 25—30,000 frt. teher legalább némileg megkönnyíthető legyen.

Megkésett és így haszontalan munka volna ez idő szerint az egész színházépítési terv birálatába bocsátkozni, s feleslegesnek látszik rámutatni ama sokak által előre megjósolt sajnos eredményre, melyet a légben járó hiu remények, s a helyzetet és viszonyokat számításán kívül hagyó balfogások a színház ügyének kiszámíthatlan kárára idéztek elő. A két év előtt megkezdett mű közel áll a befejezéshez, s a reményeinkben csalatkozott elégtelenek, most már legjobb esetben is mit tehetnek egyebet, mint betérnek a nagyterjedelmű bérház sörcsarnokába, vagy kávéházába, a Vörösmarty-kör, vagy kereskedelmi-csarnok díszes helyiségeibe, s ott bámulják az alkotó kezeket, melyek Fejérvárnak ennyi szép „alkalmatosságot”

teremtettek, hol néhány pillanatra meglehessen fedlekzni ama keserves vajadásokról, melyek közt az oly sok édes reménybe takargatott színügy napról-napra, s mindig kinosabban vonaglik. Csaknem végkép lehangolt reményeink dacára sem állhatjuk meg azonban, hogy szerény nézeteinkkel eléje ne vágjunk amaz újabb lépéseknek, melyeket a választmány a színház ügyében legközelebb megteendő leszen, s melyek jól, vagy rosszul sikerülte okvetlenül rendkívüli befolyást fog gyakorolni — és pedig nagyon hosszú időre — a színház jövődó szellemi és anyagi életére.

Hitelt érdemlő forrásból tudjuk, hogy a színházépítő-részvénytársulatnak még legalább 25—30,000 frtra van szüksége, ha az általa megkezdett művet végbefejezéshez juttatni akarja. Valóban igen nagy összeg, akár az ország, sőt birodalom szerte megrendült pénzvizonyokat, akár a társulat kiapadt pénzforszáit tekintjük. Hogy e hiányzó nagy összeget honnan és mint lehessen legczélserűbben előteremteni, azt a társulat fogja legjobban tudhatni, mely különben is közel, s távol vidékből magában egyesíti körülbelül mindazokat, kik a pénzügyi műveletek terén nálunk sokkal jártasabbak, s kiknek elengedhetetlen kötelességök volt már eleve tisztába lenni azzal, hogy a megkezdett, s általuk napról-napra szélesebb alapokra fektetett ügyet biztos következetességgel mikép lesznek képesek be is fejezhetni. Mi nem ismerjük apró részleteiben az egész vállalatnak külszinre oly nagyon is kecsgetető, de valóságban annyival elszomorítottabb fejlődési mozzanatait, nem az alapokban elég szerény, majd később nagy mérveket öltött, s végül elviselhetleneknek mutatkozó számításai tételeket nem ismerjük azokat annyira, hogy

hivatva érezhetnék magukat pénzügyi javaslatokkal állni elő; azt azonban minden körülmény közt bátrak vagyunk hangsúlyozni, hogy a társulatnak — bármily bonyolult pénzzavarok hullámai csaptak is össze feje felett, — a színház anyagi és szellemi jövőjét veszélyeztető s talán tönkretevő, kétségbeesett eszközökhöz nyulnia semmi szin alatt nem szabad.

Hogy a páholyok szándékolt eladása ilyen kétségbeesett eszköz, talán maguk ez eszme legbuzgóbb pártolói sem fogják tagadni, ha fáradságot vesznek maguknak s összehasonlítják ama csekély hasznot, mely belőle a színházépítő-társulatra hárul, ama végtelen kárral, melynek a leendő eladás utólagosan elmaradhatlan forrásává válik.

Azt hiszem, hogy még az annyira vérmes reményű színházépítő urak közt sem fog találkozni olyan, ki előre is tisztában ne legyen azzal, hogy a jelenlegi nyomasztó anyagi viszonyok között a páholyok fele részének sem fog vevője akadni, vagy ha igen, bizonyára nem oly tetemes áron, mint ezt sokan elég jámborul reménylik s ekép az illetén művelet általában czéltalan leend, mert biz az sehogy sem fogja kirántani a társulatot a szép remények ringató távának 30,000 frtos hinárjából.

De — hogy mi is felpróbáljuk egyszer azt a bizonyos, szépet mutató, rózsaszínű szemüveget — tegyük fel, hogy a társulat a tervezett páholyeladásból teljesen fedezhetni fogja a hiányzó 30,000 frtot. Ez esetben elenyésznek a nyomasztó anyagi gondok, s az imponant külsejű s díszes belsejű színháznak semmi egyebire nem leend szüksége, mint hogy megnyissa ajtait a művészet hivatott papjai előtt. Bátrak vagyunk kérdeni a t. választmánytól, képes-e csak lehetőségét is elképzelni annak, hogy egy oly szintársulat,

TÁRCZA.

Azt hittem...

Azt hittem, hogy feledhetlek,
Bárha forrón szerettelek!
De most látom, hogy szívemnek
Mindem dobbanása tied.

Fáj a szívem, fáj utánad,
Benne csak egy óhaj támad;
Mely, mint gyújtó szikra éget:
Birni téged, s halmi érted.

Vége, vége a reménynek:
Hogy birhatlak majdan téged!
És mégis a forró vágyak
Közé mindig újabb támad.

És e vágyak égi lánggal
Lobbannak fel;...s röpke szárnynyal
Száll az égig újabb remény,
Mely előttem rólad beszél.

Megvallom im mostan neked,
Hogy soha sem felejtethlek!
Mért van mégis mindörökre
A szép remény összetörve?

Lukács Rózsa.

Százegy lehetetlenség

Székesfejérvárott, (tán másutt is?)
Szellemi táj- és fajkép.

Lehetetlenség:

1. Hogy itt az orvostudorok állandó barátságban éljenek.
2. Hogy ha egy korcsmárost vendégei elhagyják, azt ne a vendégeknek, hanem magának rója fel hibául.
3. Hogy az utcákat por ellen öntözzék, s ne szélben söpörjenek.
4. Hogy a „Vörösmarty-kert”-ből virágot ne lopjanak.
5. Hogy ugyanezen kertet dajkák ne látogassák, s a fidei committált gyermekekkel a füre ne heveredjenek.
6. Hogy az iparos, ha egy-két buzaföldet — szőlőt szerez, mesterségét abban ne hagyja.
7. Hogy a kanális sarát tisztításkor, ne a sétátérül szánt partrészre dobálják, s ha már azt teszik, ismét elegyengessék.
8. Hogy dacára annak, hogy gránit kőbányánk van — ha csak a belvárosban is — járdák állittassanak.
9. Hogy girbe-görbe utcáink valaha megegyenesedjenek.
10. Hogy a felsővárosi fuvaros türes kocsiival is — utközben kitérjen.

Lehetetlenség:

11. Hogy az idevaló „óh nép!” a tisztviselőt nem a közügy, hanem saját fizetett szolgájának ne tartsa.

12. Hogy a nro 1 fiakkernél — régi tulajdonosa haláláig, mind lóra, mind kocsi nézve az ősiség eltöröltessék *).

13. Hogy azért csinálták volna a gázlámpát, hogy különösen a „Széchenyi-utcai” lutriba tett lámpák közül „ambónál” több fényeskedjék.

14. Hogy a vasutvonalak itteni központosítása a kereskedelemnek újabb lendületet adjon.

15. Hogy az öt szem constabler azért kapott volna formaruhát, hogy felismerhető ne legyen.

16. Hogy nálunk néha néha több katonatiszt ne legyen, mint köztívész.

17. Hogy a korcsmárosok boraikat ne igazítsák, s az ihatatlan bor előállításában ne pályázzanak.

18. Hogy a „Fehérvári(sic)Figyelő” s *Vértessalja* fűsója sokáig tartson.

19. Hogy N. N. ur Czérna nevét őseitől örökölte volna.

20. Hogy N. N. barátunk, az ujságok spanyolországi rovatát rendszeren végig ne olvassa.

Lehetetlenség:

21. Hogy olvasó-körökből s kávéházakból ujságokat ne orozzanak.

22. Hogy a gyepmester, a hivatalosan hurokkal megfogott kutyákat pénzért vissza ne szolgáltassa.

23. Hogy a tanulók sirva fakadjanak, ha az iskolaház ledül.

24. Hogy bármelyik fazekas nevensen, ha az általa összerakott kályha összeomlik.

*) Ez már a jó öreg halálával megtörtént.

mely kevéssé magas műgényeknek csak némileg is megfelel, azért zárándokoljon Fejérvárra, hogy e helyen, hol egykor a magyar színészet bölcséjét a hazafias áldozatkészség oly drága kegyelettel ringatá s hol az akkor még csaknem földönfutó szegény „komédiás” anyagi gondoktól ment édes otthonát találta, ott most egy százezreken épült pompás csarnok mozaikos küszöbén, mindennapi kenyerét sem bírva megkeresni, kénytelen legyen visszaepedni a multba, a kevésbé fényes, kevésbé lármás, de édeesebb, de boldogabb élet szeretetteljes melege után?! Pedig más sors alig fogna szegényekre várakozni.

Tegyük csak félre egy kissé azt a rózsaszínű szemüveget s a mihez önk, tisztelt uraim, sokkal jobban értenek, bibelődjünk a számokkal!

Önök, ha jól tudjuk, az első évre Bokody ur társulatának ígérték (vagy talán ki is adták) a színházat. Mit követelnek önk Bokody urtól? Teljes, nagy társulatot, mely operát kivéve, mindent képes játszani, s mely — nagyon természetesen — zenekar nélkül nem fogja az önk igényeit kielégíteni. Bokody ur, hogy az önk követelésének megfelelően, fizet naponként a színházért 15 frtot, s azon kívül — és pedig mindent legalantabb számítva — a zenekarnak 15 frtot, világításért 15 frtot, jegyszédőknek, páholynyitóknak 5 frtot, fizet új művek előadhatási jogáért (vagy tantième-et a régibbek szinrehozataláért), fizet színlapok nyomtatásáért, fizet a pénztárnoknak, fizet a fodrásznak, fizet a kellékek beszerzéseért, fizet fűnek-fának, úgy hogy napi kiadása bele nem érve a társulati tagok fizetését átlagosan felmegy 70—80 frtra. S mit adnak önk cserébe Bokody urnak? Önk nem adnak semmit mást, mint a színházat, de annál többet vesznek el tőle, mert elvesznek tőle évenként — ha jól tudjuk — hat estét, melyet önk a saját anyagi céljaikra fognak értékesíteni, s melyet teljes bizonyossággal a szinidény ama szakában fognak önk kiválasztani, mikor a legtöbb bevételre van kilátás, mikor tehát Bokody ur a legnagyobb jövedelemtől esik el, s ráadásul elveszik tőle jövedelme legtekintélyesebb forrását, a páholyok összes bevételét. Szóval, tisztelt uraim, önk kisajtolnak a maguk javára minden kínálkozó körülményt, megkivánnak Bokody urtól minden ember feletti áldozatot, saját pénztárukba szívárogtatnak minden jelentékenyebb jövedelmi forrást, s mindezt cserében Bokody urnak megmarad az üres színház s egy bukott év után a koldusbot. Vagy talán a földszint és karzat nagy jövedelmeivel kárpótolják önk a szintársulatot? Szomorú kárpótlás! Fejérvárnak amaz osztálya, mely a karzatot betölthetné, fájdalom! még nem tud lelkesülni a művészetekért, a földszint lehetőleg közönségét pedig nagy részben el fogják nyelni majd az elárusított páholyok, melyek legtöbbjében a családok egész részvénytársulata fog felváltva eleget tenni a színház iránti áldozatkészség (?) és a kisvárosi előkelőség követelményeinek.

De ne folytassuk tovább! Önök uraim, kik legközelebb határozni fognak a színház eme nevezetes életkérdésében, fontolják meg a mi teendők lesznek s gondolják meg, hogy a színház csak az esetben fog önkre nézve is a szellemi élvezetek s idővel az anyagi haszon forrása lenni, ha módot nyujtanak egy jóvaló szintársulatnak, hogy az önk segítése mellett mind szellemi erejét kifejtthesse, mind az anyagi romlástól ment lehessen. Ennek azonban a páholyok tervbe vett eladásával épen ellenkezőjét érik el*).

Végül pár szót a színház ünnepélyes megnyitására!

Szinte feleslegesnek tartjuk bizonyítani, hogy a nyári időszak mennyire nem kedvező a színházi év megkezdésére. A közönségnek, mely színházba szokott járni, egy része furdókba jár, más része gazdasági munkák után néz, nagy része pedig szívesebben elidőz a szőlőhegy hűvös lugasai alatt, mint a színház zárt falainak nyomasztó melegében. Miért hasztalan harczot kezdeni az ősi fejérvári szokásokkal, s miért nem lehetne bevárni a szüretnek lezajlását, mikor a közönség csaknem utalva lesz a színháznak, ez egyetlen szórakozási helynek látogatására?

Nézetünk szerint a megnyitással bátran be lehet várni az októbert és sokkal helyesebben cselekszik a választmány, ha az addig kínálkozó pár hónapot arról való gondoskodásra használja fel, hogy a színház megnyitása kellő ünnepélyességgel történjék meg. Ez ünnepélyesség módozatairól talán lesz alkalmunk más ízben elmondani nézeteinket, s ezuttal csak azt ismételjük, hogy a színházépítő-társulat t. választmánya ne érje be azzal, hogy színházat teremtett, de tartsa hazafiai kötelességének e színház szellemi és anyagi jövőjéről minden erejével gondoskodni.

Udvardy Géza.

Ismertetés.

A hajdani koronázás szertartásai.

Ugy hiszem, a művelt olvasó előtt bizonyítani nem szükséges, hogy a régi királyaink Székesfejérvárra lőnnek megkoronázva, mindaddig, míg nem e város a törökök által elfoglaltatott; — azonban kivételt képez első István királyunk, ki itt nem koronázott azon okból, mivel ő alapította, és építette e várost annak emlékére, hogy Árpád e város határában levő Noe

* T. cikkhez ur nézetét minden tekintetben nem osztjuk. Igaz, hogy súlyos teher nehezedik a színházra ha a páholyok eladatnak, de a legnagyobb szükség készíti erre a társulatot. Ugyanis két ut van a társulat előtt: vagy eladja a páholyokat és az építést folytatja, s az úszra a színházat megnyitja, vagy nem adja el a pénzt sehol sem kapván felfüggeszti az építést, várva jobb időkre. Mi inkább ohajtjuk, hogy színházunk, habár a legkényseritőbb szükség miatt 10 vagy 20 páholy eladása mellett — teljesen felépítve a közönség használatára megnyitassék, mintsem megnyitása, illetve felépítése készülőben építésének befejezése pénzhiány miatt a bizonytalan jövőre elhalasztassék. Különbben ezen páholy eladás, hasonló feltételek mellett nem első eset hazánkban, Pozsonyban és Kolosvárott épen ily módon, több páholy eladása folytán lehetett a színház építését befejezni; pedig jelenleg mind a két helyen a színészet igen szép virágzásnak indult. Szerk.

25. Hogy a tűzoltók, végzett munka után — pro super abundantia — szomjukat is ne oltásák.

26. Hogy a hölgyek, egy ugyanazon öltözékben két bálban megjelenjenek.

27. Hogy a névnapj és újévi üdvözlöt a város-háznál megváltani lehessen.

28. Hogy egy divat szabónak szakállas kecskéi ne legyenek, kiket amugy isten igazában megfajhat.

29. Hogy egy nőnek — ha akarja, udvarlója ne találkozzék.

30. Hogy bizonyos helybeli pék uraság, Széchenyi-utcai háza kapuja elejét feltölttesse.

Lehetetlenség:

31. Hogy a gulyás korán reggel ostopattogással, a kanász jerikói kürttel a Széchenyi-utcai alvók álmaikat ne háborgassa.

32. Hogy a „Szajkó” sajtó alól „sajt” alá ne kerüljön.

33. Hogy a confusionált „Fehérvár és vidéke” című lapot bizonyos urak járássák, vagy harmadik kézből kapva is végig elolvassák.

34. Hogy Dr. N. N. a „papuralomról” olyan cikket írjon, melylyel maga is meg van elégedve.

35. Hogy a kapitányság egy személyben, mindennél jelenvaló legyen.

36. Hogy egy képviselő, ki Szűts is Szabó is, egy személyben — akár kell, akár nem szavát ne hallassa.

37. Hogy egy másik szónok izé nélkül tudjon isélni.

38. Hogy nő és balha békességben megélhessenek.

39. Hogy lapjainkban több kacsa ne legyen, mint a sóstó tisztásában.

40. Hogy városunk kövezete bökösebb ne legyen mint akármely epigramm.

Lehetetlenség:

41. Hogy a halivás ideje alatt, több halat ne áruljanak nálunk, mint máskor.

42. Hogy a hajduk feleségeinek, a kofaság gyakorlatában — propter certum quoniam — előjoguk ne legyen.

43. Hogy pápista és kálvinista varju sebb egyet értésben ne legyen, mint bizonyos kérdésben nálunk a hitfelekezetek.

44. Hogy népünk — ámbár ok nélkül — a zsidót ne gyűlölje.

45. Hogy a korcsmáros elmerje boráról mondani azt a közmondást: „ugy adom, a mint vettem”

46. Hogy a volt czéhek mostanában ipartársulattá alakuljanak.

47. Hogy némely Nimród fiai a TV betűket „tilos a vadászat” és ne „tessék vadászni”-nak olvassák.

48. Hogy a „császár-zsömlé” kellő felügyelet hiányában — nagyobb legyen, mint üstökös őseink mentegombja.

49. Hogy a mézárosok rendes fontot adjanak, s a magyar eledelen felhízott ökröket Bécsbe ne hajtsák . . . germanizálni.

50. Hogy mágnaink Bécs helyett ide jöjjenek tétre rakni.

(Végo következik.)

hegyén ütötte fel taborát s e tájra jövén ott szokott megszállni, mint azt néhány év előtt „Székesfejérvár” helyi lapban, a kuttók felhordásával előadtam; hanem némely írók szerint Aba Samuel Csanádon koronázott, de e felett volt egy koronázás Pécsen is 1065 ik évben, midőn t. i. Salamon király és Géza, valamint László hercegek közt egyenetlenség támadván, az utóbbiak leginkább lengyel sereggel a királyt már igen szorult állapotba juttatták, azonban a püspökök közbenjárására kibékülés eszközöltetvén, ennek nagyobb ünnepélyességére huavét napján Salamon király Pécsen, kronikáink szavai szerint: a király az ország nagyjai jelenlétében Géza vezér által — per manus Géza Ducis honorabiliter est conorutus — megkoronázott, és mise hallgatásra a nagy templomba vezettetett. — Joan de Thurócz L. 2. C. 47. — Ez Salamonnak harmadik koronázata lévén, rendesnek nem tartom, s nagyobb-szerű ünnepélyességnek tekintem.

A koronázás helye a hajdani nagy templom volt, melynek holléte az 1862-ik évi ásatások folytán ismeretes, hanem egy eltérés még is történt — többről nincs adatom — negyedik Béla nem ezen, hanem az általa felszenteltetett Szt. Péter templomban lőn megkoronázva. Chron. Joan. de Turócz L. 2. C. 74.

A király választás joga fentartására nézve az egybegyűlt rendek a koronázó érsek, vagy nádor által megkérdetettek; akarják-e ezen egyént királyuknak választani, s csak helyeslő felkiáltások után lőn az végre hajtván, — azonban a rákosi mezőn választott királyokra nézve egy másik ünnepély is lőn behozva, t. i. a megválasztott király mielőtt a várba ment, a nádor kíséretében felment a Boldogasszonynak az egyik külvárosban levő temploma tornyába, — ekkor a nádor a templom körül seregett népet — akkoriban nemesseget — megkérdte elvállalja e a mellette levőt királyul? — s csak azután ment a királyi palotába. Így történt ez első Ulászló idejében, mint azt az ott jelen volt szemtanu s történész Tubero Lajos Comentarius de rebus gestis sui temporis című műve 2. k. 7. §. előadja, s úgy hiszem, hogy hasonló esetekben hasonló eljárás követetett.

A korona, s az ország egyéb jelvényei, valamint a koronázási királyi palást őrzése a nagy káptalan örökösökjé kötelességei és jogai közé tartozott ugyan, de a palásttal s egyéb e czéla felszentelt ruhákkal a a fejérvári nagy prépost öltöztette fel, mely eljárásért jószággal szokott adományoztatni, mint ezt 4-ik László király 1277. évben kelt adománylevelében körülményesen előadja, s ezen foglalkozásáért Benedek prépostnak Fejérmegyében levő, s eddig királyi tárnokok földjét Csösznek neki adományozza, (lásd e k. adomány levelét Fejér Cod. Dipl. F. 7. V. 2. 54) — ha minden koronázás ily adománnyal járt, elgondolható mily sok jószága volt a nagyprépostnak. — Bonfin szerint a királyok és királynék a nagyprépost távollétében nem koronázathattak. Dec. 2. L. 1.

A koronát a király fejére, az esztergomi érsek tette, ez annak jogai közé tartozott; az érseki szék üresedése esetében e jog a kalocsai érsekét illette, s csak zenebonás időkben történt ettől eltérés.

A koronázás alatt az ajtonállók tisztelt azon budai polgárok viselték, kik a királyt Budáról Fejérvárra kísérték. Dlugossus hist. Polonia L. 12. p. 743.

A nagy templomból a király a szt. Péter templomába — ott volt, hol most a cisztercita rend temploma — ment; itt néhány peres kérdések adatait előbe melyekben ítéletet hozott, bizonyos ez 1-ső Ulászló és Ferdinándról, s így valószínű, hogy a többiekől is követeltetett. Szép gyakorlati magyarázata őseink azon kíváncsnak, hogy királyaitól a törvényben jártaságot követelték. — Philip, Callimachi de rebus gestis Vladissai L. 1. és Ursinus Velius de bello pannonico L. 2. — szinte itt szoktak arany sarkantus vitézeket kinevezni.

Ezeket itt elvégezvén, a király lóra ült, a város több utcáit megszemlélte, azután pedig az egyik külvárosban levő szt. Márton templománál a lóról leszállván, annak tornyába ment fel, s ott szt. István kardjával a világ négy része felé vágott, — ezután pedig a a várban levő palotájába visszatért a — sőt I. Ferdinand itt is tette le a királyi esküt, s így tehát ezen nagy fontosságú cselekménynek nem volt bizonyos meghatározott helyszíne, ha csak ezen egy esetet nem kívánjuk általános eljárási szabályul elfogadni. — (Callimachus L. 1. Lud. Tubero L. 2. §. 7. Ursinus Velius de bello pannonia 2.) Hogy ily ünnepélyes napokban a vendégeskedés és lakmározás nem hiányzott elgondolható. — Sajnos, hogy honi kronikáink tüzetesebben e tárgygyal nem foglalkoztak, s több adatokat külföldi íróktól vagyunk kénytelenek tanulni, kik esetleg jelenlétben helyes jegyzeteket tettek, s némely mozzanatok az utókorra feltartottak, s én is csak vázlat formát vagyok képes előadni, de keretül gondolom használhat, mely később talán felfedezendő diplomák adatai által kiegészíthetők, s képes leendő e nagy fontosságú cselekmény hívebb s körülményesb képét adhatni.

Jövöre a királynék koronázatásáról fogok néhány adatot közleni. Rosty Zsigmond.

Szólóművelés köréből.

A karózásról.

Nem lehet tagadni, hogy vannak elsőrendű borter melő tájak, hol a karózás, mint fölösleges kiadás,